

ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ

Τεύχος 148
Αθήνα, 15 Ιανουαρίου 2007

**ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ ΣΑΝΤΑΜ ΧΟΥΣΕΪΝ: ΕΙΔΕΧΘΕΣ
ΟΡΙΟΘΕΣΙΟ ΑΝΗΣΥΧΗΤΙΚΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ.**

**Εισηγητής:
Καθηγητής, Ιωάννης Θ. Μάζης
Πρόεδρος του Επιστημονικού Συμβουλίου του ΙΑΑ**

Σύνοψη

Η εκτέλεση του Σαντάμ Χουσεΐν το Σάββατο 31/12/2006 και η μετάδοσή της στο Διαδίκτυο από «λαθραίο» βίντεο κάποιου εκ των παρισταμένων σε αυτήν, αποτελεί χρονικό οριοθέσιο σημαντικών γεωστρατηγικών εξελίξεων στην Μέση Ανατολή. Κυρίως ως πολλαπλασιαστής των εμφυλίων εντάσεων μεταξύ σουνιτών και σιιτών, μεταξύ των οπαδών του Μοκτάντα αλ-Σάντρ και των σουνιτών, μεταξύ των σιιτών της Τεχεράνης και των μουσουλμάνων του Λιβάνου (σιιτών και σιιτών). Επίσης αποτελεί τη θρυαλλίδα της εκρήξεως της αλυσιδωτής αντιδράσεως των εθνικών θυλάκων του κουρδικού στοιχείου στην περιοχή, με πρώτον στη σειρά το Ιρακινό Κουρδιστάν. Η αντίδραση αυτή εμπλέκει την Τουρκία στην υπόθεση της γεωστρατηγικής ανακατατάξεως στην περιοχή και δίδει την ευκαιρία στο στρατιωτικό της κατεστημένο να χρησιμοποιήσει την απειλή αυτή για να επιτύχει την ανοχή της ΕΕ στην διαδικασία ένταξης της χώρας χωρίς να προβεί στις απαραίτητες προσαρμογές όπως αυτές καθορίζονται από το ευρωπαϊκό κεκτημένο και επίσης να προσπαθήσει να ακυρώσει τον «κυπριακό σκόπελο» στην διαδικασία εντάξεώς της. Η Ελλάδα και η Κύπρος πρέπει να συντονιστούν απολύτως σε όλα τα επίπεδα για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση αυτή η οποία δεν μπορεί να αποκλείσει ακόμη και τις «θερμές προκλήσεις» προς την Ελλάδα από πλευράς Τουρκίας, αλλά και την ένταση των πιέσεων προς Λευκωσία και Αθήνα, από την υπερατλαντική πλευρά.

Λέξεις κλειδιά: Σαντάμ, Κούρδοι, αναδιάταξη συνόρων στη Μ. Ανατολή, Σάντρ, Τουρκία, Κύπρος.

A. Εισαγωγή/Ιστορικό.

Ο Σαντάμ Χουσεΐν καταδικάστηκε σε θάνατο δι' απαγχονισμού στις 5 Νοεμβρίου 2006 από το Ανώτατο Ποινικό Δικαστήριο του Ιράκ για την δολοφονία 148 πολιτών σιιτών του χωριού Doujail (βορείως της Βαγδάτης). Η έφεση που άσκησε απερρίφθη στις 26 Δεκεμβρίου 2006. Εκτελέστηκε την αυγή της 31^{ης} Δεκεμβρίου 2006 δι' απαγχονισμού, παρουσία σιιτών οπαδών του Μοκτάντα αλ-Σάντρ και από σίτες κουκουλοφόρους δημίους, σε αίθουσα του κτηρίου της Υπηρεσίας Στρατιωτικών Πληροφοριών της περιοχής της al - Khadhimia (βόρειο τμήμα της Βαγδάτης κατά πλειοψηφίαν σιιτικού πληθυσμού).

Στην περιοχή αυτή εγεννήθη -όπως τυχαίως (;)- και ο δολοφονηθείς από το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν, υψηλόβαθμος σίτης κληρικός Μωχάμαντ Μπάκιρ αλ-Σάντρ **πεθερός** του σημερινού ριζοσπάστη Σεΐχη των σιιτών του Ιράκ Μοκτάντα αλ - Σάντρ και **εξάδελφος** των: Μωχάμαντ Μωχάμαντ Σαντίκ αλ-Σάντρ (δολοφονήθηκε από το καθεστώς Σαντάμ το 1999) και του Ιμάμη Μουσά αλ-Σάντρ. Έχει μεγάλη συμβολική σημασία να τονίσουμε ότι ο δολοφονηθείς αυτός Μωχάμαντ αλ - Σάντρ, ενώ υπήρξε από τους στενότερους φίλους και συνεργάτες του Αγιατολά Χομείνι, διαφώνησε με αυτόν στο σημείο του «Velayat e Faqih», δηλαδή στο θεοκρατικό πρότυπο διακυβέρνησης του κράτους που ισχύει σήμερα στην Τεχεράνη. Ένας εκ των παρισταμένων, χρησιμοποιώντας το κινητό του, αποτύπωσε σε βίντεο διάρκειας 2 λεπτών και 38 δευτερολέπτων την όλη διαδικασία. Μέρος του Βίντεο αυτού, που δεν έδειχνε την στιγμή του θανάτου αλλά λίγα δευτερόλεπτα πριν από αυτήν

διαρκείας 20 δευτερολέπτων, μεταδόθηκε από το κρατικό κανάλι «Iraqiyia», χωρίς ήχο.

B. Ερωτήματα:

- 1) Γιατί επιτράπη να «διαρρεύσει» το πλήρες βίντεο στο διαδίκτυο εφόσον **ήταν γνωστός ο κάτοχός του;** Το ότι ο κάτοχός του ήταν γνωστός στις Αρχές είναι εύκολο να εξαχθεί από το γεγονός ότι οι Αρχές χρησιμοποίησαν το βίντεό του στην κρατική τηλεόραση. Δεν νοείται λοιπόν τώρα να διατάσσεται Ε.Δ.Ε. για να συλληφθούν τελικώς κάποιιοι ο οποίοι είναι ήδη γνωστοί και έχουν ήδη συνεργασθεί με τις αρχές για το ίδιο βίντεο!
- 2) Γιατί δεν ετηρήθη το τυπικό της εκτελέσεως και ακούστηκαν αυτά **τα σιιτικά συνθήματα με επίκεντρο την οικογένεια Σάντρ τα οποία έγιναν γνωστά σε όλο τον κόσμο από το Διαδίκτυο;** Πρέπει να υπενθυμίσουμε ότι ο σημερινός ριζοσπάστης σεΐχης Μοκτάντα αλ-Σάντρ είναι ο γαμβρός του υψηλόβαθμου σιίτη κληρικού και διανοουμένου Μωχάμαντ Μπάκιρ αλ-Σάντρ και υιός του Μεγάλου Αγιατολά του Ιράκ Μωχάμαντ Μωχάμαντ Σαντίκ αλ-Σάντρ¹
- 3) **οι οποίοι δολοφονήθηκαν από το καθεστώς Σαντάμ στις 8 Απριλίου 1980 και στις 19 Φεβρουαρίου 1999 αντιστοίχως!** Πρέπει να τονισθεί ότι η οικογένεια Σάντρ είναι «Σεγιέντ» δηλαδή προέρχονται, με γραμμική σχέση αίματος, απ'ευθείας από την οικογένεια του Προφήτη. Και μάλιστα από τον 7^ο Μεγάλο Ιμάμη του Σιιτικού Δόγματος, τον Μεγάλο Ιμάμη Μούσα αλ-Καντίμ.
- 4) Γιατί δεν ελήφθη πρόνοια να μην παρευρίσκονται στο χώρο φίλοι και συγγενείς των ανωτέρω αλλά **απεναντίας επελέγησαν ειδικώς αυτοί;**

Συμπεράσματα εκ των ερωτημάτων: Είναι λοιπόν σαφές το γεγονός ότι το βίντεο «έπρεπε» να διαρρεύσει διότι οι προκληθησόμενες αντιδράσεις ήταν, τελικώς, επιθυμητές από τους υποκινητές της διαρροής, όποιοι και αν ήταν αυτοί. Ποιες όμως είναι οι αναμενόμενες αντιδράσεις έχοντας ως δεδομένα :

i) ότι στα τέλη Σεπτεμβρίου ο πρωθυπουργός του ιρακινού Κουρδιστάν κ. Νεοριβάν Μπαρζανί edήλωσε ότι «οι Κούρδοι διεκδικούν να είναι κυρίαρχοι των πετρελαϊκών τους αποθεμάτων (Σ.Σ.: Μοσούλη και Κιρκούκ) και οποιαδήποτε ανωμαλία, εξωτερική παρέμβαση ή εμφύλια σύρραξη θα οδηγούσε μοιραία στην άμεση επιδίωξη από κουρδικής πλευράς της ανεξαρτησίας του Κουρδιστάν».

ii) ότι ο, από το 2005, Πρόεδρος του Ιρακινού Κουρδιστάν κ. Μασούντ Μπαρζανί edήλωσε τον Οκτώβριο του 2006, στην κουρδική πόλη του Β. Ιρακινού Κουρδιστάν Ερμπίλ, ενώπιον της κ. Κοντολίζα Ράις και έχοντας δίπλα του την Κουρδική (!) και την αμερικανική σημαία (!) και όχι την σημαία του Ιρακ, ότι «το Κουρδιστάν, όπως και οποιοδήποτε έθνος έχει δικαίωμα στην αυτοδιάθεση» η οποία άλλωστε έχει ήδη όλα τα απαιτούμενα ενός κρατικού μορφώματος (σημαία, κοινοβούλιο, ένοπλες δυνάμεις, σώματα ασφαλείας κ.τ.λ.)

iii) ότι τα αμερικανικά Μ.Μ.Ε. ομιλούν ήδη περί εμφυλίου πολέμου μεταξύ σουνιτών – σιιτών στο Ιράκ και ότι αν αυτός ο όρος υιοθετηθεί από την

αμερικανική κυβέρνηση τότε προσφέρεται κάθε ηθικό έρεισμα στους ανωτέρω Κούρδους ηγέτες για την ανεξαρτησία του Ιρακινού Κουρδιστάν

iv) ότι η δημιουργία ενός Ιρακινού Κουρδιστάν αποτελεί την καλύτερη στρατηγική νησίδα για τους αγγλο-αμερικανούς αλλά και το Ισραήλ για τον επόμενο -τουλάχιστον- αιώνα με τα καλύτερα σε ποιότητα πετρελαϊκά αποθέματα (Light Kirkuk) με το μικρότερο κόστος ανά βαρέλι (1 \$US/b)

v) ότι ήδη από τον Ιανουάριο του 2005 οι κούρδοι του ιρακινού Κουρδιστάν ψήφισαν σε ανεπίσημο δημοψήφισμα σχεδόν ομόφωνα (95%) υπέρ της ανεξαρτησίας της εθνοτικής αυτής κουρδικής οντότητας

vi) ότι η πιθανή δημιουργία ενός μεγάλου Κουρδιστάν λειτουργεί αποσταθεροποιητικά και για το συριακό αλλά και για το Ιρανικό καθεστώς που αποτελούν μέρος του «άξονος του κακού» και πιέζει, τουλάχιστον κατ' αρχάς, την Τεχεράνη και την Δαμασκό ώστε να είναι πλέον «εύκαμπτες» στις σχέσεις τους με την Ουάσιγκτον

vii) ότι εάν τελικώς δημιουργηθεί ένα Μεγάλο Κουρδιστάν 30 εκατομμυρίων ανθρώπων από το Κιρκούκ μέχρι το Ναχιτσεβάν, η περιοχή αυτή θα ελέγχεται από τους δημιουργούς ή/και υποστηρικτές του κράτους αυτού, πράγμα που σημαίνει ότι θα ελέγχονται αφενός μεν τα ύδατα των ποταμών του Τίγγρητος και του Ευφράτη και αφετέρου όλες οι πετρελαϊκές οδοί από το Μπακού μέχρι και το Τσεϊκάν και μάλιστα από μια κουρδική κυβέρνηση απολύτως αφοσιωμένη στην αμερικανική υπερδύναμη. Άρα, τελικώς, θα ελέγχεται όλη εκείνη η περιοχή που παράγει και διακινεί πανταχόθεν τα μεγαλύτερα και καλύτερης ποιότητας κοιτάσματα πετρελαίου διεθνώς και ελέγχει το στρατηγικής σημασίας υδάτινο δυναμικό της Μέσης Ανατολής;

Δεν χρήζει απαντήσεως το ερώτημα, εφόσον τα δεδομένα του αποτελούν ήδη περίτρανη απάντηση.

Παρ' όλα αυτά, έχει πολύ ενδιαφέρον να υπενθυμίσουμε όλες εκείνες τις έγκυρες απόψεις που εδώ και ένα χρόνο εκτιμούν πως ο μόνος τρόπος αποδέσμευσης των αμερικανικών στρατευμάτων από το Ιράκ είναι η τριχοτόμησή του. Και αναφέρομαι σε προσωπικότητες όπως:

- 1) Ο αμερικανός Πρέσβης κ. **Peter Galbraith**, τοποθετημένος στο χώρο του Δημοκρατικού κόμματος και ο οποίος προκρίνει απολύτως τη λύση του ανεξάρτητου ιρακινού Κουρδιστάν και έχει συγγράψει αρκετά άρθρα και σημαντικό πόνημα επί του θέματος του ζητήματος του πολέμου στο Ιράκ². Ο πρέσβης τονίζει ότι «η τεράστια επιρροή του Ιράν στην Ιρακινή Κυβέρνηση αλλά και στον σιιτικό νότο της χώρας θα είναι οι λόγοι που θα ωθήσουν τη δημιουργία ανεξαρτήτου Κουρδιστάν». Υπό το πνεύμα αυτό, εισηγείται τη δημιουργία μιας χαλαρής συνομοσπονδίας στο Ιράκ, περίξ ενός αδυνάμου κεντρικού κράτους το οποίο θα αποτελέσει το πρελούδιο ενός ανεξαρτήτου Κουρδιστάν. Άλλωστε, στηρίζει την άποψή μου, αναφέροντας χαρακτηριστικά: «οι μόνοι που μπορούν να καταστείλουν την σουνιτική εξέγερση είναι οι σουνίτες άραβες του Ιράκ. Το παρόν Σύνταγμα τους δίδει το δικαίωμα να δημιουργήσουν δικές τους ένοπλες δυνάμεις οι οποίες μπορούν να προσεταιρισθούν πολλούς από τους εξεγερμένους και να τους ενσωματώσουν. Ενώ ένας Ιρακινός στρατός, πιστός σε ένα φιλο-ιρανικό σιιτικό κυβερνητικό σχήμα, δεν θα γίνει ποτέ αποδεκτός από τους άραβες σιίτες αλλά και τους Κούρδους»³.

- 2) Ο **Δρ. Shlomo Avineri**⁴, καθηγητής Πολιτικών Επιστημών του Εβραϊκού Πανεπιστημίου της Ιερουσαλήμ και πρώην Γενικός Διευθυντής του Ισραηλινού ΥΠΕΞ (1975-1977), εξηγεί θαρραλέα σε άρθρο του στην *Jerusalem Post*⁵ ότι το Ιρακινό Σύνταγμα της 8^{ης} Αυγούστου 2005 είναι πλήρες αντιφάσεων που οδηγούν αναπόφευκτα στην «αποσύνθεση του Ιράκ».
- 3) Ο πρώην νομικός σύμβουλος του Προέδρου Τζώρτζ Μπους, Καθηγητής του Δικαίου στο Πανεπιστήμιο του Μπέκλεϋ των ΗΠΑ **Δρ. John Yoo**⁶ δεν αποκρύπτει την εκτίμησή του σχετικά με την τριχοτόμηση του Ιράκ, την οποία θεωρεί και αυτός αναπόφευκτη⁷. Μάλιστα επικρίνει την κυβέρνηση Μπους διότι σπαταλά «αίμα και χρήμα για μια χώρα η οποία δεν υπάρχει πια». Παρατηρεί ότι οι ΗΠΑ πρέπει να αντιληφθούν ότι κάποια στιγμή «οι χώρες διαλύονται» και φέρνει ως παράδειγμα την π. ΕΣΣΔ λέγοντας ότι το Αφγανιστάν και το Ιράκ θα έχουν την ίδια τύχη με αυτές ενώ προτείνει ως παράδειγμα προς μελέτη τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας.
- 4) Ο **Δρ. Noah Feldman** Καθηγητής του Δικαίου στο New York University of Law και π. σύμβουλος επί συνταγματικών θεμάτων της Προσωρινής Αρχής των Συμμαχικών Δυνάμεων στο Ιράκ. Αυτός, παρά το γεγονός ότι αναφέρεται με καλά λόγια για το Σύνταγμα του Νέου Ιράκ, καταλήγει όπως και οι προηγούμενοι στο συμπέρασμα ότι το Ιράκ θα διαλυθεί.
- 5) Ο αρχισυντάκτης της παλαιστινιακής εφημερίδας *Al Quds al Arabi*, ο Αμπντέλ Μπαρί Ατουάν, προέβλεπε ότι η Κυβέρνηση Μπους θα προσπαθούσε να διαλύσει το Ιράκ μέσω του Συντάγματος της 8^{ης} Αυγούστου 2005. Κατά τις -μάλλον επιτυχείς- προβλέψεις του, η διαίρεση των εθνοθρησκευτικών ομάδων που υποφώσκει στο Σύνταγμα, θα επέτρεπε την αποχώρηση των αμερικανικών στρατευμάτων από το Ιράκ πριν από τις εκλογές στη Γερουσία και στη Βουλή των Αντιπροσώπων στις ΗΠΑ, τον παρελθόντα Νοέμβριο του 2006, με την εδραία πεποίθηση ότι ο μόνος τρόπος να ηττηθεί η «ιρακινή αντίσταση» είναι η διαίρεση της χώρας. Βεβαίως ο κ. Μπους δεν σκέφθηκε ίσως το ίδιο έξυπνα όπως ο Παλαιστίνιος δημοσιογράφος, δεν παύει όμως μετά από την ήττα του στις εκλογές του παρελθόντος Νοεμβρίου να έχει πλέον αντιληφθεί ότι, όντως αυτή είναι η καλύτερη μέθοδος να αποχωρήσουν τα αμερικανικά στρατεύματα και να μεταφερθεί η κρίση στο εσωτερικό του υπο αποσύνθεση Ιράκ, υπό μορφή εμφυλίου πολέμου.

Τώρα, η διαρροή του βίντεο της εκτελέσεως του Σαντάμ και η όλη «σιιτική σημειολογία» της γίνονται περισσότερο ξεκάθαρες στην συνείδησή μας. Και ακόμη κάτι: η όλη σιιτική σημειολογία με επίκεντρο την οικογένεια Σάντρ, την πλέον αντι-αμερικανική φράξια των σιιτών του Νότου που επιχειρεί κυρίως στην Βαγδάτη, έχει τετραπλή ανάγνωση:

- 1) Η πρώτη πτυχή της είναι ότι αφενός στρέφει τους σουνίτες και τους Σανταμικούς Μπααθιστές εναντίον του αντιαμερικανού Σάντρ και αφετέρου τον Σάντρ εναντίον αυτών, γεγονός που απομειώνει τις δυνάμεις και των δύο πλευρών. Έτσι, είναι πιθανόν να αυξάνονται οι πιθανότητες προσεγγίσεως της Ουάσιγκτον με τους εξέχοντες ιρακινούς

Μπααθιστές που βρίσκονται στη Δαμασκό (π.χ. ο Ιζάτ Ιμπραήμ αλ Ντούρι αλλά και ο Μωχάμαντ Γιούνις αλ-Άχμαντ) και διότι αργά ή γρήγορα οι ιρακινές τους δυνάμεις θα αντιμετωπίσουν ισχυρότατες «θερμές» πιέσεις από τις σιιτικές πολιτοφυλακές του Μοκτάντα αλ-Σάντρ.

- 2) Η δεύτερη πτυχή της συνίσταται στο ότι λειτουργεί εις βάρος της αραβο-μουσουλμανικής ενότητας στον Λίβανο, με την Χεζμπολά να χάνει τις πιθανότητες να συμπήξει ένα ενιαίο αραβο-μουσουλμανικό μέτωπο εναντίον της κυβερνήσεως Σινιόρα, πράγμα που ήταν έτοιμη να πετύχει μετά τις τελευταίες πορείες και αναταραχές στο Λίβανο.
- 3) Το Ιράν, πλέον, χάνει ένα μεγάλο μέρος της ισχύος του στο σύνολο της Ιρακινής επικράτειας και περιορίζεται μόνο σε ένα μέρος των σιιτών του Νότου αναγκαζόμενο να κατεβάσει τον πήχη των απαιτήσεών του από την Ουάσιγκτον.
- 4) Από την άλλη πλευρά, η Δαμασκός δεν μπορεί, μετά την έκρηξη ενός σουνιτο-σουνιτικό-μπααθικού εμφυλίου, να «αλιεύει στα θολά λιβανικά νερά» για επιρροές στη Βηρυτό. Άρα και η δική της διαπραγματευτική ικανότητα μειούται έναντι της Ουάσιγκτον.

Γ. Η υπόθεση της Τουρκικής αντιδράσεως.

Το άλλο όμως ζήτημα είναι η Τουρκία και η ελκρινής ή «διαπραγματευτικού τύπου» αγωνία της για μετάδοση της θερμής αλυσιδωτής κουρδικής αντιδράσεως στα εδάφη της.

Ποιο όμως είναι το πρόβλημα για την Τουρκία σχετικά με τους Κούρδους των εδαφών της; Είναι ένα και μοναδικό και δεν επιδέχεται άλλης τοποθετήσεως ούτε αποδοχής «κινδυνολογιών» από πλευράς Ελλάδος. Και αυτό συνίσταται στην μέχρι σήμερα παντελώς απαράδεκτη συμπεριφορά των Τουρκικών μετακεμαλικών κυβερνήσεων έναντι του Κουρδικού στοιχείου στην Τουρκία η οποία απείχε πάρα πολύ από κάθε έννοια ανθρωπισμού, πολιτικών, ιδεολογικών, και πολιτισμικών ελευθεριών του κουρδικού πληθυσμού.

Οι διωγμοί, φυλακίσεις και κάθε είδους αποκλεισμοί (πολιτικοί, πολιτισμικοί, γλωσσικοί, κ.τ.λ.) του κουρδικού στοιχείου είναι υπαίτιοι των οποιονδήποτε (υπαρκτών ή ανυπάρχτων) τουρκικών φόβων, και όχι το κουρδικό στοιχείο αυτό καθ'εαυτό.

Αυτή η συμπεριφορά της Άγκυρας πρέπει να αλλάξει και για να αλλάξει πρέπει να καταγγελθεί από την διεθνή κοινότητα (ΕΕ και ΗΠΑ) προς τις τουρκικές αρχές ώστε να εξαλειφθεί ο οποιοσδήποτε παράγων ασταθείας εντοπίζεται στο κουρδικό στοιχείο της Τουρκίας.

Αν δεχθούμε ότι η επίκληση του κουρδικού κινδύνου από πλευράς Άγκυρας έχει βάση, πρέπει αυτομάτως να ερωτηθεί η Άγκυρα με κάθε δυνατό διπλωματικό και δημοσιογραφικό τρόπο, σε τί ακριβώς θα την ωφελούσε η ένταξή της στην ΕΕ, διατηρουμένης της ίδιας αντιλήψεως ως προς τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις πολιτικές και πολιτισμικές ελευθερίες των τούρκων υπηκόων κουρδικής εθνοτικότητας. Αντιθέτως, η εφαρμογή του κοινοτικού κεκτημένου σε μια Τουρκία με κουρδικό μειονοτικό πρόβλημα, θα

ενισχύσει την ένταση του προβλήματος εάν η Άγκυρα δεν είναι διαθέσιμη να εφαρμόσει τα ευρωπαϊκά απαιτούμενα!

Εάν δηλαδή, σκοπεύει η Τουρκία όντας -κάποτε- πλήρες μέλος της ΕΕ να συνεχίσει να συμπεριφέρεται με τον ίδιο τρόπο στους κουρδικής εθνότητας υπηκόους της, αλλά αυτήν τη φορά στο πλαίσιο του νομικού και πολιτικού πολιτισμού της ΕΕ!

Και εάν ναι, τότε μπορούμε να ομιλήσουμε περί «εκτουρκισμού» της ΕΕ και όχι περί εξευρωπαϊσμού της Τουρκίας! Μπορούμε δηλ. να εξηγήσουμε και εις τους Τούρκους επισήμους ότι δεν συνάδει σε καμία περίπτωση αυτή η μεταχείριση των ευρωπαίων-κούρδων πολιτών της με το κοινοτικό κεκτημένο και το ευρωπαϊκό, νομικό, πολιτικό και πολιτισμικό πλαίσιο. Και πρέπει να συμμορφωθεί αναλόγως.

Συμπεράσματα:

1) Δεν έχει τίποτε να προσφέρει στην Τουρκία μια ταχεία ένταξη της στην ΕΕ εάν προηγουμένως δεν συμμορφωθεί με το κοινοτικό κεκτημένο και δεν επιλύσει τα εσωτερικά της προβλήματα με τους Κούρδους και τις λοιπές μειονότητες της.

2) ένταξη της Τουρκίας με άλυτα τα μειονοτικά της προβλήματα και ιδιαίτερα αυτό του κουρδικού πληθυσμού, θα μεταφέρει τον υποτιθέμενο εμφύλιο σπαραγμό στο εσωτερικό, στα σπλάχνα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και θα καταστήσει πλέον την ΕΕ ένα τακτικό πεδίο μάχης και τρομοκρατίας! Η σκληρότητα και η βία είναι υπαίτιες για τους τουρκικούς φόβους μιας κουρδικής εξέγερσης. Όχι οι πολιτισμένες ενέργειες ευρωπαϊκών απαιτήσεων. Περισσότερα, μάλλον δεν είναι δυνατόν να γραφούν.

---

¹ Να τονίσουμε ότι ο Μωχάμαντ Σαντίκ αλ-Σάντρ ήταν ο πατέρας του Μεγάλου Αγιατολά Μωχάμαντ Μωχάμαντ (**εις διπλούν το «Μωχάμαντ»**) Σαντίκ αλ-Σάντρ ο οποίος και δολοφονήθηκε επί καθεστώτος Σαντάμ το 1999.

² Υπηρέτησε ως πρέσβης των ΗΠΑ στην Κροατία, σημαντικό στέλεχος της διαπραγματευτικής ομάδας για το Ανατολικό Τιμόρ, senior advisor σε θέματα Ιράκ της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων της Γερουσίας των ΗΠΑ Είναι Καθηγητής και στο National War College των ΗΠΑ και Senior Diplomatic Fellow στο Center for Arms Control and Non-Proliferation όπως επίσης και διευθύνων σύμβουλος στο the Windham Resources Group LLC.. Είναι συγγραφέας πολλών κειμένων και άρθρων για το Ιράκ και ιδιαίτερα έξι άρθρων ευρέως συζητηθέντων στην αμερικανική πολιτική ελίτ , στο «The New York Review of Books»: όπως το “How to Get Out of Iraq” (April 2004) το “Iraq: Bungled Transition” (September 2004), το “Iraq: Bush's Islamic Republic” (August 2005) το “Last Chance for Iraq” (October 2005) και το “Bremer's Mess” (March 2006) το “ Our corner of Iraq” (NewYork Times, July 25, 2006). Το βιβλίο του με τίτλο, *The End of Iraq: How American Incompetence Created a War Without End*, (Simon and Schuster), κυκλοφόρησε στις 11 Ιουλίου 2006.

³ Βλ. συνέντευξη του Πρέσβη στον Michael Young, 29 Νοεμβρίου 2005, www.reason.com/news/printer/34132.html

⁴ Υπήρξε επίσης Διευθυντής του Eshkol Research Institute (1971-74), Κοσμήτορας του Faculty of Social Sciences (1974-76) και Διευθυντής του Institute for European Studies (1997 to present). Διδάσκει ως επισκέπτης Καθηγητής στα: Yale University,

---

Wesleyan University, Australian National University, Cornell University, University of California, Queen's College και Oxford. Υπήρξε επισκέπτης Καθηγητής στο Wilson Center and Brookings Institute in Washington, DC και στο Institute of World Economics and International Relations της Μόσχας. Υπήρξε επικεφαλής της Ισραηλινής αντιπροσωπίας στην Γενική Συνέλευση της UNESCO και το 1979 υπήρξε μέλος της μικτής Αιγυπτο-ισραηλινής Επιτροπής η οποία ετοίμασε το Σύμφωνο Πολιτισμού και Επιστημών μεταξύ των δύο χωρών. Έχει συγγράψει μεταξύ πολλών άλλων και τα: *The Social and Political Thought of Karl Marx*, *Karl Marx on Colonialism and Modernization*, *Israel and the Palestinians*, *Marx' Socialism*, *Hegel's Theory of the Modern State*, *Varieties of Marxism*, *The Making of Modern Zionism*, *Moses Hess: Prophet of Communism and Zionism*, *Arlosoroff: A Political Biography*, *Communism and Individualism* (co-author); Και μια ιστορικού περιεχομένου Εισαγωγή στην εβραϊκή έκδοση του Theodore Herzl's *Diaries*.

⁵ S. Avineri, "Long Litany of Contradictions", Jerusalem Post, August 28, 2005.

⁶ Ο John Yoo είναι Καθηγητής του Δικαίου στο Πανεπιστήμιο του Berkeley, μέλος του πανίσχυρου Council on Foreign Relations, της Federalist Society και Ερευνητής στο νεοσυντηρητικό American Enterprise Institute, πρώην σύμβουλος του John Ashcroft στο Υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ (2001-2003).

⁷ John Yoo, "A united Iraq-what's the point?", Los Angeles Times, August 25, 2005.

Το ανωτέρω κείμενο ή / και επιμέρους φράσεις του δεσμεύουν μόνο τον εισηγητή και δεν εκφράζουν κατ' ανάγκην τις απόψεις του ΙΑΑ.